

När längtan sätter sig i kroppen

Jag stod och strök och lyssnade på radion. Det var idé- och lärdoms-historikern Karin Johannisson som talade om hur i en och samma kultur diagnoser kan skifta under olika tidsperioder. Hon berättade om hur vanlig diagnosen hemlängtan faktiskt var omkring sekelskiftet.

Och kanske passar den diagnosen ibland bättre än en psykiatrisk stämpel på exempelvis de av Balkanhalvöns invånare som av omständigheterna tvingats till Sverige? Längtan kan så att säga sätta sig i kroppen.

Som strykjärnet dansade över bomullen och slätade ut skrynklor löpte mina tankar vidare över hur svårt det kan vara att ställa en riktigt sann diagnos, över kroppens ibland oförutsägbara reaktioner.

På kvällen var jag jour, och den förste jag såg var en ung man som for som ett torrt skinn runt akutmottagningen. När det var hans tur berättade han om usel sömn, låtskrivande på nätterna, för lite mat, stress. Och nu hade han ont både i magen och i hjärtat.

Undersökning av hans kropp visade inte på något patologiskt. Jag ordinerade prov och ett EKG. Resultaten var alla bra.

Den unge mannen var fortfarande stressad. Han tog inte till sig de goda resultaten. Han slokade.

Dessutom, berättade han, hade fästmän åkt utomlands för tre veckor sedan och skulle vara borta i tre månader. Jag åter-

kallade tankarna från eftermiddagens strykning och sa:

– Jag tror vi har ett allvarligt fall här...

Han tittade bestört på mig.

– Av fästmolängtan, fyllde jag i.

Hans bestörtning blev större. Det här kan förskaffa mig mitt livs första HSAN-anmälan, tänkte jag.

Han smakade och kände på ordet: *fästmolängtan*.

– Tänk på det ett tag, sa jag och gick ut.

Efter en stund kom jag tillbaka. Jo, han höll flämtande med. Det var fästmolängtan. Det var sant.

Vi talade ett tag om längtan, om allmän livsföring, om betydelsen av mat och sömn, och så dikterade jag in diagnosen »fästmolängtan» i mikrofonen.

Och undrade för mig själv vad sekreteraren egentligen skulle tänka.

Birgitta Evengård
docent, överläkare,
infektionskliniken,
Huddinge sjukhus

ILLUSTRATION: ANNIKA SKÖLD LINDAU